

още съ по-голяма ревност се заловиле за тая работа. — Въ това време се случило та византийци-тѣ нѣколко пѣти надвигали на Мортагона, който се принудилъ да сврже съ тѣхъ тридесетъ-годишенъ миръ. Едно отъ условия-та за мира било щото Мортагонъ да повърне на византийския царъ всички-тѣ плѣнници, които се намирали въ Бѣлгария. Мортагонъ мислилъ, че съ повръщанието-то на плѣнници-тѣ ще спрѣ разпространяването на християнство-то въ царство-то си, ала това се не сбъднѣло, защото всички-тѣ плѣнници се не върнѣли въ византийска-та дѣржава, ами нѣкои останали въ Бѣлгария. А между останали-тѣ имало и такива, които били доста способни да разпространяватъ християнство-то. Освѣнъ това, християнство-то вече се доста ягко вкоренило въ Бѣлгария, така щото могло да съществува, дори и да се разпространява, и безъ помощъ-та на византийски-тѣ плѣнници-проповѣдници.

Между това, царъ Мортагонъ се поминалъ. Той ималъ троица синове: Звеница, Нравота (Енравотъ), когото наричѣтъ и Войнъ, и Маломиръ (нарицаемъ и Владимиръ). На престола сѣднѣлъ най-младия — Маломиръ. Въ това време християнство-то се вмѣкнѣло и въ царско-то бѣлгарско домородство и ето какъ: Когато Крумъ докаралъ плѣнници-тѣ отъ Одринъ, между тѣхъ имало и нѣкой-си Кинамонъ, младъ и хубавецъ човѣкъ. Мортагонъ много обичалъ Кинамона поради умъ-тъ му и добри-тѣ му нрави. Но като не щѣлъ да се откаже отъ вѣра-та си и да стане езичникъ, Мортагонъ заповѣдалъ та затворили Кинамона. Подиръ смъртъ-та на баща имъ Мортагонъ, Войнъ помолилъ брата си Маломиръ да пустне отъ затвора Кинамона и нему да го предаде. Маломиръ послушалъ брата си и испратилъ му Кинамона. За малко време Кинамонъ успѣлъ да убѣди Война да се отрѣче отъ езичество-то и да приеме християнство-то. И Войнъ се похристиянилъ. Когато чулъ че братъ му се похристиянилъ, Маломиръ, който билъ като баща си ревностенъ езичникъ, повикалъ Война и убѣждавалъ го да се отрѣче отъ християнство-то, а въ противенъ случай, смъртно ще го накаже. Войнъ предпочелъ да умрѣ зарадъ Христа, нежели да се отрѣче отъ Него. Когато го завеле на мѣсто-то, гдѣто щѣле да го погубѣтъ, Войнъ рѣкѣлъ: „Вѣра-та, за която сега азъ умирамъ, по всяка-та бѣлгарска земя ще да се разпространи; на всѣко мѣсто кръстъ ще да се тури и хри-